

Nejvyšší soud

prostřednictvím

Obvodního soudu
pro Prahu 6

ke sp. zn. 3 T 31/2019

Podle § 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu a ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněného

M. K., nar. *******, trvale bytem *******

dovolání

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2020 sp. zn. 61 To 687/2020, kterým bylo na podkladě stížnosti obviněného podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu zrušeno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 21. 7. 2020 sp. zn. 3 T 31/2019, jímž bylo podle § 222 odst. 2 trestního řádu rozhodnuto o postoupení věci a nově bylo rozhodnuto podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu o zastavení trestního stíhání,

a to z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. f) trestního řádu, neboť bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 podala pod sp. zn. 2 ZT 46/2019 u Obvodního soudu pro Prahu 6 obžalobu na obviněného M. K. pro skutek kvalifikovaný jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Tohoto přečinu se měl obviněný dopustit tím, že

*„dne 18. 3. 2019 kolem 10.45 hodin v P., *******, v Ú. v. nemocnici na oddělení ortopedie 1. L. U. v pavilonu ******* na pokoji č. *******, kde vykonávala službu zdravotní sociální pracovnice poškozená M. P. H., při rozhovoru o nemožnosti provádění rehabilitací jeho otce v Ú. v. nemocnici řekl poškozené: „Vlastním několik zbraní a můžete si vybrat, jakou vás zastřelím, mám magnum“, a dále pokračoval ve výčtu zbraní, které vlastní, kdy poškozená se jej snažila slovně uklidnit, neboť se ho bála a nabízela mu možné alternativy rehabilitací pro otce, na což obviněný reagoval slovy: „Tohle musíte zařídit, udělejte to nějak, je to vaše povinnost, jinak vás zastřelím“, přičemž neustále přistupoval do bezprostřední blízkosti poškozené a tohoto jednání zanechal až ve chvíli, kdy další pacient v pokoji potřeboval neodkladnou péči poškozené, a poté, když poškozená obviněnému sdělila, že se bude snažit jeho žádosti vyhovět, jí řekl: „To by bylo fajn, kdyby to vyšlo v ÚVN,*

nemusel bych vás potom zastřelit“ a tohoto jednání se dopustil v úmyslu zajistit rehabilitaci pro svého otce, přestože je držitelem zbrojního průkazu skupin A, B, E a vlastníkem 6 ks střelných zbraní a 1 ks nástavby podléhajících registraci.“

2. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 6. 8. 2019 sp. zn. 3 T 31/2019 byl obviněný na tomto skutkovém podkladě uznán vinným přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Za to mu byl podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb po 400 Kč, tedy v celkové výměře 40.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců.

3. Tento rozsudek byl na podkladě odvolání obviněného zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2019 sp. zn. 61 To 378/2019 podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu. Podle § 259 odst. 1 trestního řádu byla věc vrácena soudu I. stupně k novému rozhodnutí.

4. Po novém projednání věci v intencích pokynů odvolacího soudu byl obviněný dalším rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 2. 2020 sp. zn. 3 T 21/2019 opětovně uznán vinným přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Opětovně byl odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 40.000 Kč se stanovením náhradního trestu odnětí svobody ve shodné výměře čtyř měsíců.

5. Ani tento prvostupňový odsuzující rozsudek právní moci nenabyl, ale k odvolání obviněného byl podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2020 sp. zn. 61 To 229/2020. Věc byla podle § 259 odst. 1 trestního řádu znovu vrácena soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.

6. V navazujícím hlavním líčení bylo rozhodnuto usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 21. 7. 2020 sp. zn. 3 T 31/2019 tak, že se věc podle § 222 odst. 2 trestního řádu postupuje k projednání Úřadu městské části P., neboť zažalovaný skutek není trestným činem a mohl by být posouzen jako přešůpek. Nalézací soud takto rozhodl poté, co na podkladě provedených důkazů opětovně dospěl k závěru, že obviněný se skutku kladeného mu za vinu dopustil způsobem popsáním v obžalobě. Soud měl za to, že byť proti sobě stála verze obviněného a verze poškozené, neshledal žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by poškozená chtěla dezinterpretaci vyřčeného uškodit obviněnému, s nímž se nikdy předtím nesetkala, a neměla tudíž důvodu záležitost popisovat v jeho neprospěch. Navíc celou věc obratem nahlásila svému vedení jako nežádoucí událost k prověření a přijetí případných bezpečnostních opatření. Za vyloučenou považoval soud i možnost, že by poškozená slova obviněného špatně pochopila. Naopak tvrzení obviněného soud hodnotil jako účelové a nevěrohodné, učiněné ve snaze eliminovat důsledky svého jednání. V intencích předchozího zrušujícího usnesení Městského soudu v Praze pak nalézací soud zaměřil pozornost na posouzení společenské škodlivosti jednání obviněného a dospěl k závěru, že s ohledem na okolnosti případu, zejména na skutečnost, že jednání obviněného bylo motivováno snahou zajistit pro otce nejlepší možnou rehabilitační péči, a obviněný jednal v emočně vypjaté a náročné situaci, která způsobila, že jeho jednání bylo zkratovité a neadekvátní, i s ohledem na osobu obviněného, jeho dosavadní řádný život

a bezúhonnost, lze uplatnit zásadu *ultima ratio* a věc postoupit místně příslušnému správnímu orgánu k projednání jako přestupku proti občanskému soužití.

7. Proti tomuto usnesení o postoupení věci podala stížnost státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 a rovněž i obviněný. Státní zástupkyně však po doručení písemného vyhotovení usnesení a seznámení se s jeho odůvodněním vzala dne 1. 9. 2020 pod sp. zn. 2 ZT 46/2019 podanou stížnost zpět. Zpětvzetí stížnosti státní zástupkyně bylo podle § 144 odst. 4 trestního řádu vzato na vědomí usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 21. 9. 2020 sp. zn. 3 T 31/2019.

8. O stížnosti obviněného, v níž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a zproštění obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, rozhodl Městský soud v Praze nyní napadeným usnesením ze dne 29. 10. 2020 sp. zn. 61 To 687/2020 tak, že podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu usnesení soudu prvního stupně o postoupení věci zrušil. Zároveň s tím rozhodl tak, že podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastavil trestní stíhání obviněného M. K. pro skutek kvalifikovaný jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, neboť tento skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

9. Městský soud v Praze v odůvodnění svého usnesení poukázal na obviněným uplatněné stížnostní námitky a soudu prvního stupně vytkl porušení § 2 odst. 6 trestního řádu spočívající zejména v tom, že neshledal žádné skutečnosti snižující věrohodnost výpovědi poškozené a zároveň zcela přehlédl a nehodnotil skutečnosti svědčící ve prospěch obviněného. Rozhodnutí obvodního soudu spočívající v postoupení věci podle § 222 odst. 2 trestního řádu příslušnému správnímu orgánu proto vyhodnotil jako nesprávné a s odkazem na zásadu *in dubio pro reo* je zrušil a sám trestní stíhání obviněného pro skutek, v němž byl spatřován přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastavil.

10. S posledně označeným rozhodnutím Městského soudu v Praze se nelze ztotožnit, neboť pro takové rozhodnutí neměl stížnostní soud na podkladě stížnosti obviněného vůbec vytvořen procesní prostor.

11. Proti usnesení soudu prvního stupně o postoupení věci podle § 222 odst. 2 trestního řádu je sice podle § 222 odst. 3 trestního řádu přípustná stížnost, která má odkladný účinek, avšak k podání této stížnosti je oprávněn pouze státní zástupce. Naproti tomu obviněný nositelem takového procesního oprávnění není, neboť není oprávněn napadnout takové rozhodnutí, které je vždy rozhodnutím v jeho prospěch.

12. Citovaná právní úprava tedy vůbec neumožňovala Městskému soudu v Praze jako stížnostnímu soudu postupovat za dané procesní situace jinak, než stížnost *obviněného* podle § 148 odst. 1 písm. b) trestního řádu zamítnout jako podanou osobou neoprávněnou. Rozhodnutí stížnostního soudu na podkladě původně podané stížnosti státní zástupkyně již možné nebylo, neboť ta byla již v době rozhodování stížnostního soudu účinně vzata zpět. V takovém případě by zůstalo nedotčeno tímto dovoláním nijak nezpochybňované a věcně správné usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 o postoupení věci.

13. Pokud tedy Městský soud v Praze nevyhodnotil stížnost obviněného jako podanou osobou neoprávněnou, ale na jejím podkladě naopak usnesení soudu prvního stupně o postoupení věci věcně přezkoumal, zrušil je a následně sám ve věci rozhodl o zastavení trestního stíhání obviněného podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu, rozhodl tak o zastavení trestního stíhání bez jakéhokoli zákonného podkladu. Svoje rozhodnutí tedy zatížil vadou ve smyslu dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. f) trestního řádu.

S ohledem na popsané skutečnosti

navrhuji,

aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit podle § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu:

1. podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 trestního řádu zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2020 sp. zn. 61 To 687/2020, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
2. a dále postupoval podle § 265l odst. 1 trestního řádu a přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc znovu v potřebném rozsahu projednal a rozhodl.

Pokud by Nejvyšší soud shledal, že v posuzované věci je nutno rozhodnout jiným než navrhovaným způsobem, vyjadřuji i pro tento případ souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. c) trestního řádu].

Brno 7. ledna 2021

JUDr. Pavel Zeman
nejvyšší státní zástupce